

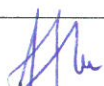

**MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA
SENATUL UNIVERSITAR**

**GHID DE ELABORARE, REDACTARE ȘI SUSȚINERE A
LUCRĂRII DE DOCTORAT ÎN DOMENIUL FILOLOGIE**

UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA	COD: M-D-10	Ediția: 1
	GHID DE ELABORARE, REDACTARE ȘI SUSȚINERE A LUCRĂRII DE DOCTORAT ÎN DOMENIUL FILOLOGIE	Revizia: 0
		Aprobat SENAT Data: 08.06.2017

	Nume și prenume	Funcția	Data	Semnătura
ELABORAT	Prof. univ. dr. Mircea Braga	Director Ș. D. F.	29.05.2017	
	Conf. univ. dr. Diana Câmpan	Conducător doctorat	29.05.2017	
AVIZAT	Conf. univ. dr. Gligor Mihai	Director CSUD	29.05.2017	
	Conf. univ. dr. Scheau Ioan	Președinte Comisia pentru învățământ, evaluarea calității, strategii, dezvoltare și promovare instituțională	08.06.2017	
	Conf. univ. dr. Hurbean Ada	Președinte Comisia juridică	30.05.2017	

INDICATORUL APROBĂRIILOR ȘI AL REVIZIILOR

Nr. crt.	Ediția	Revizia	Data aprobării în Senat
1.	1	0	08.06.2017

Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia
Facultatea de Istorie și Filologie
Școala Doctorală de Filologie

GHID DE ELABORARE, REDACTARE ȘI SUSȚINERE A
LUCRĂRII DE DOCTORAT ÎN DOMENIUL FILOLOGIE

Anexă la Regulamentul Școlii Doctorale de Filologie

1. Structura tezei:

- Coperta – vezi *infra* modelul copertei
- Pagina de titlu – vezi *infra* modelul paginii de titlu
- Cuprinsul
- Introducerea
- Stadiul actual al cunoașterii
- Contribuțiile originale; conținutul; structura pe capitole
- Concluziile
- Bibliografia
- Anexele

2. Recomandări de fond:

a) Cuprinsul

- Conține structura pe capitole și subcapitole a tezei, însoțită de paginația aferentă.

b) Introducerea

Se poate extinde la 10-15 pagini și se recomandă să conțină:

- Motivația alegerii temei: importanța, elementele de inovație sub aspectul surselor, interpretării și metodologiei.
- Ipoteza cercetării, tema lucrării și obiectivele principale.

c) Stadiul actual al cunoașterii în domeniul de referință al tezei

- Secțiunea va cuprinde o prezentare critică a celor mai recente lucrări și experiențe de cercetare specifice, în plan intern și internațional.

d) Contribuțiile originale; conținutul; structura pe capitole

- Conținutul tezei de doctorat este stabilit de studentul-doctorand prin consultarea conducătorului de doctorat.
- Titlul tezei trebuie să reflecte conținutul cercetării. Titlul poate fi modificat la libera alegere a studentului-doctorand până în momentul finalizării acesteia în vederea susținerii publice.
- Teza va fi structurată pe 3-5 capitole, împărțite în subcapitole. Fiecare capitol va fi dimensionat la 30 până la 50 de pagini, în funcție de importanța sa în lucrare, de sursele utilizate și de exigențele

impuse de conținut. Studentul-doctorand va opta pentru o formă de numerotare corectă și consacrată a capitolelor și a subcapitolelor.

- Fiecare capitol va trebui să reflecte fundamentarea concepției, interpretarea critică a surselor, existența unui demers personal de cercetare și obținerea unor rezultate originale.
- Prezentarea stadiului cunoașterii și a metodologiei de cercetare nu trebuie să depășească 1/3 din lucrare, iar cercetarea proprie și concluziile, minimum 2/3.

e) Concluziile

- Vor avea o extindere de 5 până la 15 pagini, în funcție de dimensiunea tezei și de exigențele impuse de conținut.
- Studentul-doctorand trebuie să evite situația în care pretinsele concluzii nu constau decât în rezumarea conținutului lucrării.
- Concluziile trebuie să aibă un caracter critic și să constea într-o confruntare a proiectului inițial al tezei cu rezultatele obținute în final. Ele trebuie să evalueze eficiența metodologiei aplicate, nivelul valorificării surselor și poziționarea lucrării realizate în seria contribuțiilor analoge.

f) Bibliografia

- Bibliografia (consemnarea surselor) se constituie în funcție de natura și de conținutul lucrării.
- Stabilirea segmentelor în cadrul *bibliografiei* se realizează în funcție de domeniul abordat și sub îndrumarea conducătorului științific, respectându-se normele bibliologice în uz..
- Bibliografia mai poate cuprinde o secțiune cu informațiile obținute pe internet, intitulată, eventual, *Surse online/webografie*. Documentarea pe Internet trebuie să aibă o pondere redusă în cadrul documentării generale a tezei iar informațiile obținute vor fi verificate și prin consultarea unei alte surse.

g) Anexele

- Vor fi introduse în lucrare numai dacă contribuie la valoarea științifică a acesteia sau oferă o ilustrare semnificativă în ordinea temei abordate..
- Anexele se vor constitui într-o secțiune aparte, de regulă după *Bibliografie*: se va indica proveniența documentelor și se va întocmi nota explicativă aferentă fiecărui document.
- Imaginile (reproducerile) pot fi realiza folosindu-se și soft-uri de tipul Corel, Photoshop, Photo Paint etc.

h) Precizare finală

Indicațiile cuprinse în secțiunea 2. **Recomandări de fond** sunt de ordin general, cuprinzând principii de bază. În funcție de tema cercetării, a caracteristicilor, specificului și amplitudinii acesteia, eventualele modulări se pot face de către doctorand în urma consultării conducătorului de doctorat.

3. Recomandări de formă și tehnoredactare:

a) Dimensiunea tezei (cu anexe și bibliografie): 200-300 de pagini. Se admit unele variații peste această limită, însă trebuie să fie bine fundamentate și să aibă acordul conducătorului de doctorat. Nu se admite o teză cu dimensiuni inferioare limitei minime a numărului de pagini.

b) Formatul tezei: Lucrările vor fi redactate folosind una dintre versiunile de procesare de text: WORD (2000, 2003, 2007...), **în format A4, la 1,5 rânduri**; textul va fi aliniat la stânga și la dreapta (Justified); distanțele față de margini vor fi: sus 2,5 cm; jos 2,25 cm; stânga 2,25 cm; dreapta 2,25 cm.

- **Lucrarea** se va redacta cu font **Times New Roman de 12 pt**, cu următoarele specificații:
- **Titlurile capitolelor și subcapitolelor** vor fi scrise cu font TNR bold, 14 pt și vor fi numerotate cu cifre arabe, respectiv cu litere mici;
- **Notele bibliografice** vor fi scrise la subsolul fiecărei pagini, cu TNR 10 pt.
- **Bibliografia** va apărea la sfârșitul lucrării, în următoarea ordine: titlul Bibliografia (sau referințe bibliografice etc.) va fi aliniat la stânga și scris cu TNR 12 pt, bold; autorii vor fi scriși în ordine alfabetică: numele autorului (cu majuscule, TNR 12 pt), prenumele (TNR, 12 pt), titlul lucrării cu TNR 12 pt, italic, localitatea, editura, anul, numărul paginii/paginilor (în cazul citării), și acestea din urmă cu TNR 12 pt;
Exemplu: CURTICĂPEANU, Doina, *Dimitrie Cantemir*, în *Mic dicționar. Scriitori români, București*, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978.
- **Numerotarea paginilor** se face începând cu pagina de titlu, până la ultima pagină a lucrării, dar numărul paginii nu apare pe pagina de titlu și nici pe prima pagină a fiecărui capitol.
 - Numărul se inserează în subsolul paginii, centrat.
 - Imprimarea tuturor paginilor tezei se va realiza doar pe o față a fiecărei foi.
 - Fiecare capitol va începe pe o pagină nouă.
- **Antetul paginii** (este facultativ) apare începând cu *introducerea* și va conține numele studentului-doctorand (în stânga) și *titlul capitolului* (în dreapta).

4. Redactarea citatelor

Orice lucrare științifică este, de obicei, însoțită de trimiteri și note explicative plasate fie în subsolul paginilor, fie la finalul capitolelor sau al lucrării. Autorii lucrărilor de cercetare se referă deseori la structuri extrase din materialele bibliografice parcurse, raportarea făcându-se fie prin comentarea unor pasaje/asertiuni, fie prin inserarea în propria lucrare a unor citate sau parafrazări.

Conform definiției din *DEX* (s. v. *citat*), **citatul** este „un fragment dintr-o lucrare scrisă, reprodus întocmai și de obicei cu indicarea exactă a izvorului, în scopul de a întări și a ilustra o idee sau o argumentare”.

Folosirea citatelor din lucrările altor autori impune, cu obligativitate, respectarea unor reguli; le expunem, în cele ce urmează, pe cele mai importante.

Etica folosirii citatelor

Avem *datoria morală* de a oferi întotdeauna trimiteri corecte și complete la sursele citate în propria noastră lucrare. În sistemul notelor pot fi incluse comentarii secundare privitoare la problematica tratată în lucrare, adică opiniile cercetătorului, care fie se desparte de anumite afirmații anterioare, fie găsește de cuviință să le accentueze și să atragă atenția asupra lor, măcar într-un plan secundar al lucrării.

Marcarea citatului

Singurele elemente care delimitează și evidențiază citatele sunt **ghilimelele**, redactarea citatelor făcându-se obligatoriu între ghilimele și nefiind necesară nicio altă formă de marcarea a lor. Facultativ, în anumite situații, se poate opta pentru notarea citatelor și cu caractere *cursive*, fără a fi permisă renunțarea la plasarea citatelor între ghilimele; dacă se optează pentru această variantă, atunci se va proceda unitar în întreaga lucrare (toate citatele vor apărea, prin urmare, și între ghilimele, și cu caractere *cursive*). Ghilimele clasice, corecte: „.....”.

📖 „Citatul în citat”

Dacă citatul include, la rândul lui, un pasaj preluat dintr-o terță lucrare, citatul de rangul I se marchează prin ghilimele clasice „...”, iar cel inclus – prin așa-numitele *ghilimele franțuzești* «...»; prin urmare, structura internă a unui astfel de citat va fi următoarea: „...«...»...”.

📖 Întreruperea citatului

Dacă autorul operează întreruperi ale unui citat, pasajele la care se renunță se marchează prin semnul [...] sau prin (...), care înlocuiește textul lipsă.

📖 Preluarea fidelă a citatului

Atunci când citatul preluat conține o greșeală de exprimare sau de redactare ori o informație eronată, cercetătorul va prelua fidel textul însă, în momentul reproducerii respectivei inadvertențe, se obișnuiește inserarea formulei *sic!* între paranteze (cu sensul „așa!”), care spulberă orice posibilitate de a ne trage la răspundere (precizăm, astfel, că nu aprobăm respectiva formulare, dar am preluat-o întocmai cum a fost redactată în sursă). Spre exemplu:

„Îmi aduse flori de tuberoaze (*sic!*) / Mândre și cochete...”. (astfel, prin *sic!*, cel care preia citatul atrage atenția asupra faptului că, în text, s-a operat scrierea greșită sau s-a păstrat forma arhaică a substantivului *tuberoze* și, din motive obligatorii de fidelitate, a trebuit să preia întocmai extrasul).

📖 Intervenția în citat

Dacă persoana care citează operează ea însăși sublinieri sau intervenții în grafia citatului, pentru a scoate în evidență anumite sintagme sau idei, modificarea trebuie obligatoriu menționată imediat după realizarea ei: în paranteză se va nota **subl. n.**, urmat de inițialele autorului (sau, simplu, notăm doar **s. n.** = „sublinierea noastră”).

Spre exemplu:

„**Jocul acesta** nu i-a plăcut autorului (subl. n., D. C.), așa încât a recurs la mascarea situației critice.”

📖 Citarea textelor în limbi străine

Dacă se citează o secvență de text într-o limbă străină, se obișnuiește ca într-o notă de subsol sau de final de capitol/lucrare să se dea și o traducere a acestui text. Dacă există publicată o traducere consacrată, trimiterea se va face, evident, la aceasta; dacă nu există o traducere, atunci autorul va proceda la traducerea personală, precizând, în notă, la final, între paranteze: **traducere personală** sau **traducerea noastră**.

📖 Citarea din volume cu mai muți autori

Se pune problema precizării cu exactitate a autorului care semnează secvența de text (capitol, articol, notă) pe care o folosim. În consecință, raportarea directă se va face la numele autorului care semnează textul citat de noi, chiar cu preluarea titlului capitolului sau articolului respectiv, iar la final se indică sursa generală, respectiv se redau datele de ansamblu ale volumului.

Spre exemplu, dacă cităm o secvență din articolul de dicționar despre MARIN PEDA din *Dicționarul general al literaturii române* editat de Academia Română (dicționar având ca autori un colectiv format din câteva zeci de persoane), ne interesează în mod direct cine semnează articolul despre Marin Preda (la finalul articolului observăm că semnătura îi aparține academicianului Eugen Simion); implicit, pentru realizarea trimiterii bibliografice corecte vom proceda în felul următor:

Eugen Simion, *Marin Preda*, în vol. Academia Română, *Dicționar general al literaturii române*, P-R, București, Editura Univers Enciclopedic, 2006, p. 425.

📖 La fel se întâmplă și la **citarea unui anumit capitol sau a unei anumite secvențe din volume colective** (de ex. *proceeding*-uri ale unor sesiuni științifice, volume ale unor sesiuni științifice, volume de studii etc.). Și în acest caz este obligatorie precizarea cu exactitate a secvenței citate și a autorului, urmate de trimiterea la sursa generală. Sunt permise sintagme explicative de genul: în vol. („în volumul”), în lucr. („în lucrarea”). Aceste sintagme abreviate **NU se notează cu caractere cursive** pentru că provin din limba română și funcționează ca simple abrevieri.

De exemplu:

Vasile Fanache, *O noapte furtunoasă*, în vol. Ion Pop (coord.), *Dicționar analitic de opere literare românești, M-P*. Coordonare și revizie științifică: Ion Pop, Cluj-Napoca, Editura Casa Cărții de Știință, 2001, pp. 220-221.

📖 **Citarea indirectă** (folosirea sintagmei latinești *apud*). Se întâmplă adesea să fim nevoiți să preluăm un citat „la mâna a doua”, dintr-o sursă secundară, neavând acces direct „la sursa primă”; cu alte cuvinte, preluăm o secvență de text sau parafrazăm o afirmație a unui autor pe care am găsit-o în cartea altui autor. Oferim, spre exemplificare, o situație: să presupunem că descoperim o aserțiune interesantă din lucrarea *Sacrul* a gânditorului Rudolf Otto în cartea criticului Eugen Todoran despre Mihai Eminescu (Eugen Todoran, *Eminescu*); deși nu avem acces decât la volumul profesorului Eugen Todoran, pe care îl consultăm, să presupunem că avem în mod special nevoie pentru cercetarea noastră de citatul din Rudolf Otto. Ideal ar fi să căutăm în bibliotecă volumul lui Rudolf Otto și să oferim citatul direct de la sursa de bază, însă este posibil să nu avem acces în timp util la un astfel de volum. Iată cum procedăm: preluăm textul care îi aparține lui Rudolf Otto, dar în sistemul de trimiteri bibliografice suntem obligați să facem referiri la cartea *pe care am consultat-o personal* (în cazul nostru, cea a lui Eugen Todoran). Pentru a se face distincția, se folosește formula *apud* („după”, „preluat din”), urmată de referințele bibliografice ale cărții consultate de noi.

O astfel de notă (trimitere bibliografică) va avea următorul conținut:

Rudolf Otto, *Sacrul*, *apud* Eugen Todoran, *Eminescu*, București, Editura Minerva, 1972, p. 56.

📖 Valorificarea surselor consultate pe internet

Având în vedere faptul că astăzi este mult înlesnit accesul la rețeaua de informații oferite de sistemele electronice și este posibilă consultarea unor opere integrale, articole sau materiale variate oferite de diferite biblioteci virtuale și *site*-uri electronice, a devenit din ce în ce mai necesară citarea acestora. În acest caz, trebuie respectate aceleași norme de fidelitate și este obligatorie citarea cât mai explicită a sursei, respectiv: precizarea așa-numitului „motor de căutare”, denumirea integrală a portalului activat, precizarea tipului de material consultat, eventual chiar a autorului/autorilor *paginii web* accesate. O trimitere corectă ar avea o structură de tipul:

- *Rainer Maria RILKE (1875-1926)*, în *Bibliotheca Augustana. Collectio textuum electronicum*, http://www.fhaugsburg.de/~harsch/germanica/Chronologie/20Jh/Rilke/ril_intr.html (accesat la data de 22 iulie 2008).

- Nicolae PRELIPCEANU, Doi „dependenți” și un independent, în „Viața Românească”, <http://arhiva.viataromaneasca.eu/VR3-4-2008/index.html> (accesat la data de 21 august 2008)

5. Redactarea notelor și trimiterilor bibliografice

Atragem atenția de la bun început că sub termenul generic NOTE se includ două categorii de text diferite: **trimiterile bibliografice la sursa citată sau consultată** și, respectiv, **notele explicative** - secvențe scoase în afara textului propriu-zis al lucrării și plasate în partiția pentru note, dar conținând informații variate (explicații, puneri în paralel sau completări ale unor idei, trimiteri secundare sau multiple la alte surse pe care le recomandăm cititorilor noștri spre consultare, traduceri etc.).

În redactarea unei lucrări de cercetare se poate opta pentru sistemul de **trimiteri bibliografice/note în subsolul paginilor**, **trimiteri bibliografice/note la finalul textului** (la finalul lucrărilor mai scurte – de tip referate, recenzii, comunicări științifice – sau la finele fiecărui capitol, în cazul lucrărilor ample, structurate pe capitole) sau **note în text**.

☞ Dacă s-a optat pentru note de subsol, **numerotarea** acestora se poate face continuativ (1, 2, 3, ...) sau cu începere de la 1 pe fiecare pagină. În cazul trimiterilor operate la sfârșit de capitole sau de lucrare, este obligatorie numerotarea continuativă a acestora, începându-se cu **1** în fiecare capitol.

☞ **Trimiterile bibliografice/notele** se redactează cu un caracter mai mic decât restul textului (dacă textul este scris cu caractere de 12pt (**pt** = „points”, puncte tipografice), notele se vor redacta cu caractere de 10pt);

☞ Orice trimitere bibliografică trebuie să includă (direct sau implicit) toate informațiile exacte despre lucrarea la care se face trimiterea (din care se citează). În text, acolo unde este inserată nota sau trimiterea, la „umărul” cuvântului care încheie pasajul preluat, se marchează, de obicei cu cifre arabe, un indice (de exemplu: „.....”¹), iar în subsolul paginii (sau la finalul capitolului sau al lucrării) trimiterea bibliografică (1) va conține (**în această ordine!**):

numele autorului (prenume și nume), **titlul** complet al lucrării, informații privitoare la editor, traducător, îngrijitor, prefațator etc. (dacă acestea există), **localitatea**, **editura**, **anul** apariției, **pagina/paginile** de la care s-a preluat informația sau citatul.

De exemplu:

¹ Albert Camus, *Ciuma* în vol. Albert Camus, *Străinul. Ciuma. Căderea. Exilul și împărăția*. Prefață de Romul Munteanu, București, Editura RAO, 1993, p. 119.

Dacă trimiterea se face la un studiu dintr-o publicație periodică:

numele autorului (prenume și nume), **titlul articolului**, în „denumirea publicației”, **anul**, **seria**, **numărul**, **indicația calendaristică**, **pagina/paginile** de la care s-a preluat informația sau citatul.

De exemplu:

¹ Cornel Ungureanu, *Altă nostalgie fericită*, în „Jurnalul literar”, serie nouă, an III, nr. 23-26, septembrie 1992, p. 3.

☞ Fiecărui indice inserat în text îi va corespunde un indice similar în subsolul paginii sau în sistemul de note și trimiteri bibliografice de la final de capitol sau de lucrare. Aceste cifre de tip indice numeric se notează cu un caracter mai mic decât restul textului.

Dacă se optează pentru note și trimiteri redactate în subsolul paginilor și notele aferente fiecărei pagini nu sunt mai mult de trei (3), se poate înlocui indicele numeric (și la umărul cuvintelor din text, și în subsol) cu un număr progresiv de semne de tipul *, **, ***. Recomandăm, însă, folosirea sistemului clasic de numerotare, prin cifre.

☞ Dat fiind faptul că în sistemul de note anumite opere de referință se pot repeta, se va recurge la o serie de abrevieri acceptate spre a simplifica redactarea aparatului critic. Indicațiile bibliografice complete sunt necesare doar la redactarea primei trimiteri la fiecare lucrare de referință în parte, în următoarele apelându-se la abrevieri de tipul:

NUMELE AUTORULUI, *op. cit.*, p....
(*op. cit.* = „opera citată”)

NUMELE AUTORULUI, *art. cit.*, p....
(*art. cit.* = „articolul citat”)

NUMELE AUTORULUI, *lucr. cit.*, p....
(*lucr. cit.* = „lucrarea citată”)

• **Propunem, spre exemplificare, posibile succesiuni de note:**

1. Cornel Ungureanu, *Iluminare și hierofanie*, în „Orizont”, serie nouă, an II, nr.46, 16 noiembrie 1990, p. 1.
2. Sergiu Pavel Dan, *Proza fantastică românească*, București, Editura Minerva, 1975, p. 98.
3. Cornel Ungureanu, *art. cit.*, p. 16.
4. Sergiu Pavel Dan, *op. cit.*, p. 100.

IMPORTANT!

Când în sistemul de note un autor este prezent cu mai mult de o lucrare (volum sau articol), nu se mai pot folosi formulele sintetice *op. cit.* sau *art. cit.* întrucât se creează confuzie. În această situație se va nota (ori de câte ori mai facem trimitere la o lucrare a autorului în cauză): numele autorului urmat de titlul cărții sau al articolului și pagina de la care s-a preluat citatul. Celelalte date se notează integral numai la prima citare a fiecărui material.

☞ Când se fac mai multe referiri la aceeași lucrare în note consecutive, singura indicație care se va nota este: ***Ibidem*, p. ...** .

Ibidem = „același autor și aceeași operă”, „același autor, în același loc”, urmată de trimiterea la pagina exactă de la care se citează. Secvența *Ibidem* se notează cu caractere *cursive* pentru că provine din limba latină și, în plus, include un titlu.

ATENȚIE! NU confundați *idem* cu *Ibidem* deoarece *idem* se folosește arareori, poate înlocui doar numele autorului, eventual într-o listă bibliografică în care același autor figurează cu mai multe cărți sau în interiorul unei note în care se fac trimiteri secundare la mai multe cărți/articole ale aceluiași autor.

REȚINEȚI! *Ibidem* ține deopotrivă locul autorului și al descrierii bibliografice a cărții menționate în nota anterioară.

Alăturăm o succesiune posibilă de note (trimiteri bibliografice), care permite înlocuirea numelui autorului cu *Idem*, în 2 note succesive. Se va observa că *Idem* înlocuiește strict numele autorului:

¹ I. Funeriu, *Principii și norme de tehnoredactare computerizată*, Timișoara, Editura Amarcord, 1998, p. 34.

² *Idem*, Al. Macedonski. *Hermeneutica editării*, Timișoara, Editura Amarcord, 1995, p. 56.

Pentru *Ibidem* se folosește uneori abrevierea *Ibid.* (în acest caz, fiind vorba de o abreviere, este necesară inserarea punctului).

ATENȚIE! Structuri de tipul ***Idem, ibidem, p.*** NU sunt corecte, fiind redundante de vreme ce s-a convenit că *Idem* ține locul numelui autorului (eventual) iar *Ibidem* ține deopotrivă locul autorului și al operei; *Idem* urmat de *Ibidem* ar presupune, implicit, notarea de două ori a autorului!!! Exemplificăm printr-o succesiune corectă de note (trimiteri bibliografice):

1. Matei Călinescu, *Cinci fețe ale MODERNITĂȚII*, București, Editura Univers, 1995, p. 64.

2. José Ortega y Gasset, *Tema vremii noastre*, București, Editura Humanitas, 1997, p. 179.

3. Matei Călinescu, *op. cit.*, p. 56.

4. *Ibidem*, p. 60.

5. *Ibidem*, p. 34.

6. Emil Cioran, *Istorie și utopie*, București, Editura Humanitas, 1992, p. 102.

7. José Ortega y Gasset, *op. cit.*, p. 51.

8. Thomas Mann, *Muntele vrăjit*. Traducere de Petru Manoliu, prefață de Ion Ianoși, București, Editura pentru Literatură Universală, 1967, p. 34.

9. *Ibidem*, pp. 36-37.

10. *Ibidem*, p. 38.

OBSERVAȚII:

- Notele 4 și 5 fac trimitere la cartea din poziția imediat anterioară, cea a lui Matei Călinescu (nota 3) care, la rândul ei, reia numai parțial descrierea bibliografică, dat fiind faptul că această carte apare deja, cu toate datele caracteristice, la nota 1 (structura *op. cit.* ține locul tuturor informațiilor);

- La nota 3 nu a fost posibilă folosirea formulei *Ibidem* întrucât apare intercalată nota 2, cu referire la o carte complet diferită;

ATENȚIE! Dacă între trimiteri referitoare la același autor și la aceeași carte (sau articol) intervin secvențe străine (alți autori, citați cu alte cărți sau articole), NU se mai poate folosi sintagma *Ibidem*

(aceasta este condiționată de principiul consecutivității); în acest caz, se va recurge la folosirea indicațiilor de tipul *art. cit.* sau *op. cit.*

DE REȚINUT!

- Trimiterea la un pasaj de tip citat sau parafrizare dintr-o carte va conține, în ordine, următoarele date:

numele autorului (prenume urmat de numele de familie), **titlul** complet al lucrării, **date privitoare la ediție** (traducător, îngrijitor, prefațator etc.), **localitatea**, **editura**, **anul** apariției, **pagina** (paginile) în care a fost tratată problema în discuție sau de la care s-a preluat citatul.

- Dacă trimiterea se face la un studiu dintr-o publicație periodică:

numele autorului (prenume urmat de numele de familie), **titlul** articolului, **în** „**numele publicației**”, **seria**, **anul**, **numărul**, **indicația calendaristică**, **pagina/paginile** de la care s-a preluat informația sau citatul.

 Toate secvențele trimiterilor bibliografice vor fi despărțite prin *virgule*, iar la final se va nota *punct*. Singura excepție apare în cazul volumelor care au, pe pagina de titlu, date privitoare la editor, traducător, prefațator etc., acestea fiind despărțite de titlul cărții prin punct și începându-se redactarea lor cu majusculă (vezi exemplele anterioare).

 Numele tuturor publicațiilor periodice se notează între ghilimele iar titlurile cărților și ale articolelor se redactează cu **caracterele cursive** (*italice*). În manuscrise titlurile se subliniază cu o linie.

NOTA BENE! Titlurile volumelor sau ale articolelor NU se notează între ghilimele!!!

Se notează între ghilimele denumirile revistelor. Vom nota corect:

- „România literară”, „Tabor”, „Viața Românească”, „Adevărul”, „Idei în dialog”, „Dilema veche”, „Ortodoxia”, „Credința străbună”, „Unirea”, „Informația de Alba” (denumiri de reviste și ziare)

 Secvențele de tipul *op. cit.*, *art. cit.*, *Ibidem* se scriu cu caractere *italice* (cursiv)! În manuscris se subliniază cu o linie.

 Pentru substantivul *pagina/paginile* este acceptată abrevierea **p.** (se va evita mai vechea abreviere **pag.**); pentru pluralul *paginile* se poate folosi și abrevierea **pp.**

 Dacă locul sau anul apariției cărții nu apar în pagina de titlu sau în caseta de la finalul cărții, în trimiterea bibliografică se va nota: **s. a.** („*sine anno*”) sau **f. a.** („*fără an*”); **s. l.** („*sine loco*”) sau **f. l.** („*fără loc*”).

 Atragem atenția că o editură este o instituție de mare importanță și, implicit, se notează obligatoriu cu majuscule, inclusiv substantivul **Editura** (spre exemplu: Editura Eminescu,

Editura Univers, Editura Reîntregirea, Editura Facla). În locul numelui întreg al editurii se pot folosi unele sigle validate deja prin uz (spre exemplu: ESPLA pentru Editura de Stat pentru Literatură și Artă). A intrat în uz și renunțarea la partiția Edit./Editura în cazul editurilor foarte mari, recunoscute; se întâlnesc frecvent precizări simple, de tipul: **București, HUMANITAS** sau **Iași, POLIROM** (redactarea completă ar fi fost: București, Edit. HUMANITAS).

📖 FORMULE CONVENȚIONALE UZUALE

- *Cf.* (= *confer*) s-ar traduce prin „compară” (cu formă de imperativ!) și trimite la un alt loc din textul personal sau la un text de referință în care s-a formulat o opinie asemănătoare sau total diferită; deschide cititorului, prin sens, posibilitatea elaborării unei judecăți personale, a unei comparații între opinii. **ATENȚIE! Este greșită** traducerea acestui *Cf.* prin „conform” (urmat de un dativ)!
- *passim* („și în alte locuri”): atunci când o idee sau o informație preluată dintr-o anumită lucrare nu sunt epuizate prin trimiterea la una-două pagini pentru că se regăsesc extinse pe mai multe pagini, se precizează doar una-două trimiteri clare, urmate de *passim* (formulă care îi indică cititorului lucrării noastre că nu am epuizat trimiterile la surse).
De exemplu: p. 24, 56 *passim*
- *supra* („mai sus”) și *infra* („mai jos”), urmate de indicarea exactă a paginii, capitolului sau chiar a paragrafului, realizează trimiterea în propriul nostru text, spre a completa sau a pune în paralel anumite informații sau idei.
- *p. 89 seqq* (*sequentesque* – „și următoarele”) permite indicarea paginii la care începe un pasaj mai amplu care conține o informație la care facem referire (în exemplul nostru pagina 89), iar sintagma *seqq* arată că, la consultarea sursei, textul la care se face trimitere este mai lung, nu se limitează la pagina precizată. Pentru textele în limba română se folosește mai mult corespondentul: **și urm.** sau **ș.u.** („și următoarele”). De exemplu: **p. 49 ș. urm.**

6. Redactarea BIBLIOGRAFIEI

La finele oricărei lucrări de cercetare științifică, cercetătorul este obligat, în baza conduitei cerute omului de știință și a moralității, să semnaleze *aparatură critică al lucrării* prin indicarea tuturor materialelor consultate și citate. În funcție de amploarea bibliografiei și de structura ei, aceasta poate fi compartimentată în diferite secvențe; spre exemplu:

- *TEXTE FUNDAMENTALE* sau *BIBLIOGRAFIE DE REFERINȚĂ* (incluzând operele propriu-zise ale autorilor vizați în lucrare, pe baza cărora s-a construit cercetarea; această categorie se poate compartimenta, la nevoie, în secvențe de tipul:
 - *OPERE PUBLICATE ÎN VOLUM*
 - *OPERE PUBLICATE ÎN PERIODICE*
 - *TEXTE RĂMASE ÎN MANUSCRIS*
 - *CORRESPONDENȚĂ*

- **BIBLIOGRAFIE CRITICĂ** sau **REFERINȚE CRITICE**
 - **REFERINȚE CRITICE ÎN VOLUME**
 - **REFERINȚE CRITICE ÎN PERIODICE**
- **ALTE MATERIALE CONSULTATE:** *site*-ografie (adrese INTERNET), hărți, documente variate, manuscrise, casete audio/video etc.)

În listele bibliografice se vor nota toate cărțile, articolele și celelalte tipuri de materiale folosite în mod direct de autor în lucrarea sa, ca surse de documentare, incluzându-le pe cele citate anterior și menționate în trimiterile bibliografice (care, implicit, se vor regăsi și la finalul lucrării, în Bibliografie).

IMPORTANT!

În BIBLIOGRAFIE, notarea cărților și a articolelor se face după **ordinea alfabetică a numelor de familie ale autorilor**. Prin urmare, se va opera inversarea ordinii firești a numelor autorilor, care se vor redacta după formula: **NUME DE FAMILIE, PRENUME** (notarea virgulei este obligatorie, întrucât aceasta semnaleză faptul că s-a operat o inversare a numelor, s-a recurs la un artificiu).

Pentru volumele cu până la trei autori, se poate recurge la răsturnarea topicii (prenumele e precedat de numele de familie) numai în cazul primului autor (al cărui nume de familie poziționează lucrarea în lista alfabetică), numele celorlalți autori putându-și păstra ordinea firească (prenume urmat de nume de familie); în acest caz, se recomandă despărțirea celor trei nume ale autorilor prin punct și virgulă:

Barborică, Elena, Liviu Onu, Mirela Teodorescu, *Introducere în filologia română. Orientări în tehnica cercetării științifice a limbii române*. Ediția a doua, revăzută și adăugită, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1978.

În cazul cărților cu mai mult de cinci autori, cu autor colectiv (sau neprecizat cu exactitate în pagina de titlu), în locul acestuia se notează semnul *** urmat de titlul cărții și de celelalte referințe bibliografice; în lista bibliografică alfabetică, volumul se va nota în poziția corespunzătoare primei litere a titlului. O altă posibilitate pentru aceste situații este precizarea doar a numelui coordonatorului lucrării, care va poziționa volumul în ordonarea alfabetică. Spre exemplu:

- Cubleșan, Constantin (coordonator), *Dicționarul personajelor din teatrul lui Lucian Blaga*, Cluj-Napoca, Edit. DACIA, 2005
(**volumul va figura în lista bibliografică la litera C**)
- *** *Spiritualitate și consumism în Europa unită*, Referatele Simpozionului Internațional „Spiritualitate și consumism în Europa unită”, organizat de Facultatea de Teologie Ortodoxă a Universității „1 Decembrie 1918” Alba Iulia (26-27 aprilie 2004), Alba Iulia, Editura Reîntregirea, 2004
(**acest volum va figura în lista bibliografică la litera S**)

Există și o altă situație specială în care numele unui autor este luat de o instituție care editează volumul. În acest caz, inițiala instituției va poziționa cartea în locul corespunzător din lista bibliografică alfabetică. Spre exemplu:

- Academia Română, *Dicționar general al literaturii române*, S-T, București, Editura Univers Enciclopedic, 2007
(volumul va figura în lista bibliografică la litera A)

Dacă pe coperta și pe foaia de titlu apar mai mult de cinci autori (5-8), se poate nota numai numele primului autor care figurează pe pagina de titlu, urmat de sintagma *et al.* (*et alii* – „și alții”)

☒ Atragem atenția asupra faptului că regula de bază este ca indicațiile cu privire la funcțiile academice, statutul oficial într-o ierarhie clericală sau profesională NU se intercalează între numele de familie și prenume. Corect este:

Acad. CIMPOI, Mihai, *Lumea ca o carte*, București, Editura Fundației Culturale IDEEA EUROPEANĂ, 2004.

Prin urmare, nu se va nota niciodată într-o listă bibliografică:

Simion, Acad. Eugen (corect este: **Acad. Simion, Eugen**)

Martin, Prof. univ. dr. Mircea (corect este: **Prof. univ. dr. Martin, Mircea**)

Bădilă, av. Gheorghe (corect este: **Av. Bădilă, Gheor**)

7. Structura rezumatului tezei de doctorat:

- Pagina de titlu (vezi *infra* modelul).
- Cuprins (cuprinsul tezei).
- Cuvinte-cheie (10-20 de termeni sau enunțuri).
- Sinteza ideilor principale (tema lucrării de doctorat, prezentarea surselor, obiectivele, metodologia, sublinierea contribuțiilor personale, sinteza capitolelor, concluziile).
- Rezumatul va fi redactat în 10-20 de pagini, în două versiuni: una în limba română și una într-o limbă de largă circulație, de preferință în engleză.
- Bibliografia selectivă.

8. Precizări finale

Indicațiile privind evidențierea citatelor, alcătuirea notelor de subsol și a bibliografiei (tehnica aparatului critic) sunt conforme normelor stabilite de Academia Română. Ca atare, fiind cazul unei normări, respectarea lor devine obligatorie în situația lucrărilor de tip academic, cum este și teza de doctorat.

Pentru lucrările redactate într-o limbă străină (engleză, franceză, germană etc.), dat fiind faptul că, în anumite culturi (engleză, americană etc.), există norme paralele, tehnica aparatului critic va fi stabilită de doctorand în urma consultării conducătorului științific, fiind posibilă opțiunea.

Aprobat în Ședința Senatului Universității „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia din 08 iunie 2017.

PREȘEDINTE
Conf. univ. dr. **Lucian Marina**

Pagina 13 din 16

AVIZAT
Oficiul Juridic
Consilier juridic **Claudia Rotar**

[Modelul copertei]

**MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA
FACULTATEA DE ISTORIE ȘI FILOLOGIE
ȘCOALA DOCTORALĂ DE FILOLOGIE**

TEZĂ DE DOCTORAT

**Conducător de doctorat:
Prof. univ. dr. PRENUME NUME**

**Student-doctorand:
PRENUME NUME**

**ALBA IULIA
2017**

[Modelul paginii de titlu]
**MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA
FACULTATEA DE ISTORIE ȘI FILOLOGIE
ȘCOALA DOCTORALĂ DE FILOLOGIE**

TITLUL TEZEI

**Conducător de doctorat:
Prof. univ. dr. PRENUME NUME**

**Student-doctorand:
PRENUME NUME**

**ALBA IULIA
2017**

[Modelul paginii de titlu a rezumatului]
**MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE
UNIVERSITATEA „1 DECEMBRIE 1918” DIN ALBA IULIA
FACULTATEA DE ISTORIE ȘI FILOLOGIE
ȘCOALA DOCTORALĂ DE FILOLOGIE**

REZUMATUL TEZEI DE DOCTORAT

TITLUL TEZEI

**Conducător de doctorat:
Prof. univ. dr. prenume nume**

**Student-doctorand:
prenume nume**

**ALBA IULIA
2017**